

Az Európa Tanács Egyezménye a nők elleni és a családon belüli erőszak megelőzéséről és felszámolásáról (Isztambuli Egyezmény): Kérdések és válaszok

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

A nők elleni erőszak olyan strukturális és globális jelenség, amely nem ismer társadalmi, gazdasági vagy nemzeti határokat. Ez az emberi jogok súlyos megsértése, ami nagyrészt szankcionálatlan marad. Európában a nőket nap mint nap pszichológiai és fizikai bántalmazás éri, saját otthonuk „biztonságában”, üldözik, zaklatják őket, erőszakot követnek el rajtuk vagy megcsonkítják őket, sokakat pedig a családjuk házasságra vagy meddővé tételre kényszerít. Vége-hossza nincs a nők elleni erőszak eseteinek, az áldozatok száma pedig szinte végtelen. A nemzeti és európai felmérések és tudatosságnövelő kampányok rávilágítottak arra, mennyire elterjedt a kapcsolati és a szexuális erőszak. A *#MeToo* mozgalmak kapcsán egész Európában napvilágra került vallomások rávilágítottak arra, mennyire elterjedt a nők szexuális bántalmazása, és milyen nehéz a nők számára, hogy beszéljenek erről. Sok nő túlságosan fél vagy szégyelli magát ahhoz, hogy segítséget kérjen, néha pedig az életükkel fizetnek a hallgatásukért. És akik megszólalnak, azoknak sem mindig hallják meg a hangját. A kapcsolati erőszak az erőszak egy másik sajnálatosan gyakori formája, amely főként nőket, de férfiakat, gyermekeket és időseket is érint. Csak kevés elkövető kerül bíróság elé, és még kevesebb azoknak a száma, akiket el is ítélnék.

■ Az emberi jogok védelmében játszott vezető szerepe részeként az Európa Tanács elfogadta a nők elleni és a kapcsolati erőszak megelőzéséről és felszámolásáról szóló egyezményt (isztambuli egyezmény). Az isztambuli egyezményről széles körben úgy tartják, hogy a legmélyrehatóbb jogi instrumentum a nők és a kapcsolati erőszak, mint az emberi jogok megsértése megelőzésére és visszaszorítására. Amióta 2011-ben megnyitották aláírásra, az egyezmény-jelentés támogatást kapott minden szinten: nemzeti, regionális és helyi önkormányzati szinteken, a nyilvánosságban, más nemzeti, regionális és nemzetközi emberi jogi szervezetekben, civil szervezetekben, a médiában és akadémiai körökben. Nemzeti és nemzetközi elismerésekben részesült egy olyan jövőkép felvázolásáért, ahol a nők és a lányok biztonságban vannak az erőszaktól.

■ 2014-ben lépett hatályba - mindössze három évvel az elfogadása után, ami azt mutatja, hogy mindkét Tagállamnak szüksége van egy olyan jogilag kötelező egyezményre, amely iránymutatást ad a nemi alapú erőszak elleni fellépéshez és az egyezményben vallott alapelvek és értékek iránti politikai elköteleződéshez.

■ Az egyezmény világosan kinyilvánított célkitűzései, a jelenség súlyossága és az áldozatokra illetve a társadalomra gyakorolt hatása miatt az elmúlt évek során több vallási és ultrakonzervatív csoport terjesztett hamis narratívákat az egyezményről, különösen pedig az annak szövegében szereplő „társadalmi nem” fogalmáról. Ezeket a hamis híreszteléseket fel kell tárni és foglalkozni kell velük azzal, hogy kiemeljük az isztambuli egyezmény céljait: a nők elleni erőszak megszüntetése és a nők emberi jogainak védelme.

MELYEK AZ ISZTAMBULI EGYEZMÉNY CÉLJAI?

■ A nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak megszüntetése fontos szakpolitikai cél kell, hogy legyen minden olyan kormány számára, amely elkötelezett az emberi jogok védelmére mindenki javára. Az elmúlt 30 év során számos fontos lépést tettek az Európa Tanács több tagállamában, de gyakran a meglévő jogszabályokat sem tartatják be kellő eréllyel, az áldozatok megsegítésére hivatott szolgáltatások továbbra is hiányosak vagy alulfinanszírozottak, és a szexista hozzáállások is makacsul tartják magukat. Emellett a jogszabályok és a rendelkezésre álló támogatás országonként erősen eltérő, ezért a védelem mértékében óriási egyenlőtlenségek vannak.

■ Az isztambuli egyezmény arra kéri a ratifikáló kormányokat, hogy tegyenek átfogó intézkedéseket a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak minden formája elleni fellépés érdekében. Az egyezmény valamennyi rendelkezésének az a célja, hogy megakadályozza az erőszakot, segítsen az áldozatokon, és biztosítsa az elkövetők felelősségre vonását. Ehhez az szükséges, hogy a nők elleni erőszak különböző formáit, így például a kapcsolati erőszakot, a követést, a szexuális zaklatást és a pszichológiai erőszakot, kriminalizálják és jogilag szankcionálják. Ha a nők elleni erőszakot nevesítjük és tudatában vagyunk annak, hogy bűncselekmény, könnyebben meg tudjuk szüntetni.

■ Egy olyan egyezmény kidolgozása, amely egy sor jogilag kötelező előírást tartalmaz a nagyobb védelem és támogatás érdekében, fontos lépést jelent egy átfogó és összehangolt válasz megalkotásában, hogy minden nő erőszakmentes életet élhessen.

MI AZ ISZTAMBULI EGYEZMÉNY HOZZÁADOTT ÉRTÉKE?

■ Az egyezmény egyértelművé teszi, hogy a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak már nem tekinthető magánügynek, mivel az államoknak kötelességük, hogy átfogó és integrált szakpolitikák révén megakadályozzák az erőszakot, megvédjék az áldozatokat és megbüntessék az elkövetőket. Az egyezmény elfogadásával a kormányok kötelezettséget vállalnak arra, hogy módosítsák a jogszabályukat, gyakorlati intézkedéseket vezessenek be, és erőforrásokat rendeljenek hozzá a zéró tolerancia érdekében a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak terén. Az erőszak ezen formáinak a megakadályozása és az ellenük való fellépés nem jóindulat kérdése, hanem törvényes kötelezettség. Ez segíteni fogja az áldozatokat, Európá-szerte és másutt is.

■ A jogi kötelezettségeken túlmenően az egyezmény fontos politikai jelzést is küld a társadalom egésze számára arról, hogy nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak elfogadhatatlan. Jövőképe rávilágítani annak a realitására, hogy sok nő és lány szenved el erőszakot, felkelti a figyelmet, hosszú távon pedig a mentalitásokat is megváltoztatja.

AZ ISZTAMBULI EGYEZMÉNY CSAK NŐKRE VONATKOZIK?

■ Nem. Az egyezmény főként nőkre vonatkozik, mivel az erőszak olyan formáira terjed ki, amelyeket csak nők szenvednek el női mivoltuk miatt (kényszerű abortusz, a női nemi szervek csonkítása), vagy amelyet nők sokkal gyakrabban szenvednek el, mint férfiak (szexuális erőszak és megerőszakolás, szexuális zaklatás, kapcsolati erőszak, kényszerházasság, kényszerű meddővé tétel). Az erőszaknak ezek a formái a férfiak és nők közötti egyenlőtlen hatalmi viszonyokból erednek, és a nők elleni diszkrimináció következményét jelentik.

■ Ugyanakkor a férfiak is elszenvedői az erőszak olyan formáinak, amelyekre kiterjed az egyezmény hatálya, úgymint a kapcsolati erőszak és a kényszerházasság, bár kevesebb alkalommal, és gyakran kevésbé súlyos formában. Az egyezmény ezt figyelembe veszi és arra ösztönzi a részes feleket, hogy a rendelkezéseit alkalmazzák a kapcsolati erőszak minden áldozatára, így a férfiakra, a gyermekekre és az idősekre is. Az Államok maguk dönthetik el, hogy alkalmazzák-e az egyezményt a kapcsolati erőszak ezen áldozataira.

MIÉRT BESZÉL AZ ISZTAMBULI EGYEZMÉNY A NŐK ELLENI ERŐSZAK ÉS A KAPCSOLATI ERŐSZAK „NEMI JELLEGÉRŐL”?

■ Az egyezmény a nők elleni erőszak „nemi” jellegéről vagy „nemi alapú erőszakról” beszél, mivel az erőszak olyan formáira terjed ki, amelyeket a nők női mivoltuk miatt kénytelenek elszenvedni, és/vagy amelyek a nőket aránytalanul sújtják (lásd fent). Részben ez az oka annak, hogy nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak kérdésével nem lehet úgy foglalkozni, hogy figyelmen kívül hagyjuk a nemek közötti egyenlőség kérdéseit.

■ Ebből következően az egyezmény a nők elleni erőszak és a kapcsolati erőszak megszüntetését a *de jure* és *de facto* nemek közötti egyenlőség kontextusába helyezi. A Preambulum megállapítja ennek az erőszaknak a strukturális jellegét, ami egyszerre oka és következménye a nők és férfiak közötti egyenlőtlen erőviszonyoknak, és korlátozza a nők teljes kibontakozását.

■ Az isztambuli egyezmény nem arra törekszik, hogy „eltörölje a különbségeket” a nők és férfiak között, és azt sem kívánja sugallni, hogy a nőknek és a férfiaknak „egyformáknak” kellene lenniük. Azt egyezmény azonban ahhoz ír elő intézkedést, hogy szembeszálljunk a nők férfiakkal szembeni alacsonyabbrendűségének a koncepciójával. Valójában az előítéletek, a sztereotípiák, a szokások és a hagyományok még mindig a férfiakat segítik számos helyzetben, például a magán- és a közsférában, a politikai életben, a munkahelyeken, az oktatási rendszerekben, a rendőrségi feljelentések során, vagy a bíróságon. Ez csak még nehezebbé teszi a nők számára az elszenvedett erőszak bevallását vagy jogaik tiszteletben tartását.

MIÉRT DEFINIÁLJA AZ ISZTAMBULI EGYEZMÉNY A „TÁRSADALMI NEM” FOGALMÁT?

■ Az Egyezmény a nők ellen irányuló erőszak megelőzésének és megszüntetésének a kötelezettségét a nők és férfiak közötti egyenlőség megvalósításának szélesebb keretrendszerébe helyezi. Az egyezmény megszövegezői ezzel a nők és férfiak közötti kapcsolatra, a társadalomban betöltött szerepükre és tulajdonságaikra hivatkoznak, így fontosnak tartották, hogy meghatározzák a „társadalmi nem” fogalmát.

■ A 3(c) cikk szerint a „társadalmi nem” „azok a társadalmilag meghatározott szerepek, magatartások, tevékenységek és tulajdonságok, amelyeket egy adott társadalom a nőkre és a férfiakra nézve helyénvalónak tekint”. Kutatások szerint bizonyos szerepek vagy sztereotípiák nemkívánatos, káros gyakorlatokat szülnék, ezzel pedig hozzájárulnak a nők elleni erőszak elfogadásához. Ezért a 12 (1) cikk magában kimondja, hogy az erőszak elleni fellépés általános kötelezettségeként szüntessék meg mindazon előítéleteket, szokásokat, hagyományt és más gyakorlatokat, amelyek a nők alsóbbrendűségének gondolatán vagy a sztereotip női és férfi szerepeken alapulnak.

■ A „társadalmi nem” meghatározása segít megérteni a „nőkkel szembeni nemi alapú erőszak» fogalmát, ami a 3-as cikk (d) pontja alapján „olyan erőszak, amely egy nő ellen irányul a női mivolta miatt, vagy amely aránytalanul sújtja a nőket”.

■ Ez nem az első alkalom, hogy a „gender (társadalmi nem)” fogalma megjelenik nemzetközi jogi dokumentumokban. Azonban, a „gender” kifejezés fordítása körüli nehézségek és a „biológiai nem” kifejezéstől való elhatárolása azokban a nyelvekben, amelyeknél nincsen pontos megfelelője, néha vitákat váltott ki az egyezményrel és az összefüggéseivel kapcsolatban. Ilyen fajta nehézségek nem válhatnak ürüggyé az egyezmény elutasításához vagy akadályá a végrehajtásához: az egyezmény nem követeli meg a nemzeti jogrendszerek alkalmazkodását, hogy nemzeti jogukba beépítsék a „társadalmi nem” kifejezés használatát, de arra használja ezt a kifejezést, hogy megmagyarázza az intézkedések célját, amelyek elfogadását és végrehajtását kéri a tagállamoktól. Az egyezményt már ratifikálták és végrehajtották olyan országok is, melyek nyelveiben nincsen pontos megfelelője a „gender” kifejezésnek, anélkül, hogy ez vitákhoz vezetett volna.

FENYEGETÉST JELENT-E A CSALÁDOKRA AZ, HOGY A NŐKNEK TÖBB JOGOT BIZTOSÍTANAK?

■ Az Egyezmény célja nem az, hogy szabályozza a családi életet és/vagy a családstruktúrákat, ezért nem ad definíciót a „család” fogalmára, és nem is szorgalmaz valamilyen meghatározott családtípust. Az Egyezmény előírja a kormányoknak, hogy biztosítsák azoknak az áldozatoknak a védelmét, aki veszélyben vannak az otthonukban, vagy akiket családtagjuk, házastársuk vagy intim partnerük fenyeget, mivel sajnos ezek az erőszak legjellemzőbb megjelenési formái.

■ Mivel az a célja, hogy kezelje a nők elleni és a kapcsolati erőszak kérdését, nem szűkíti le csupán házastársakra, hanem kiterjeszti minden partnerre, házasságban vagy házasságon kívül, beleértve az azonos nemű párokat is. Az áldozatok egyetlen csoportja sem zárható ki a védelemből családi állapotuk vagy más, az egyezmény alapján diszkrimináció ellen védett tulajdonságuk miatt.

■ Az egyezmény biztonságot, védelmet és támogatást kíván nyújtani minden bántalmazó kapcsolatban élőknek, valamint esélyt arra, hogy újraépítse az életét erőszak nélkül. Ez különösen akkor fontos, mikor gyermekek is érintettek, ugyanis az erőszak szemtanújának lenni szintén rendkívül káros. Élethosszig tartó következményekkel jár a gyerekekre nézve, ezért

az egyezmény a szülői felügyelet joga helyett a biztonságot helyezi előtérbe az erőszaktól megbolygatott családok esetében. Az Isztambuli egyezmény nem vonja kétségbe a szülői felügyeleti jog megosztásának előnyeit, ugyanakkor gondoskodni kíván arról, hogy a láthatás ne veszélyeztesse a gyermekek és az áldozatok jogait és biztonságát. Az erőszak jelenti a valódi fenyegetést a családokra, nem pedig azok az intézkedések, amelyek célja az áldozatok megvédése és támogatása.

MIT MOND KI AZ ISZTAMBULI EGYEZMÉNY A NEMI ALAPÚ ELŐÍTÉLETEKRŐL ÉS AZ OKTATÁSRÓL?

■ A nemi sztereotípiák újratermelődése azt jelenti, hogy korlátozzák a fiúk és lányok természetes képességeinek és készségeinek a kibontakoztatását az oktatásban, a pályaválasztásban és általában az életük során. A gyermekeknek nyújtott oktatás jelentősen befolyásolja, mit gondolnak magukról, a társaikról és a másik nemmel való kapcsolatáról. Az oktatási intézmények tananyaga nem sugallhatja azt a tanulóknak, hogy a nemi alapú diszkrimináció és a nők elleni erőszak elfogadható lenne.

■ Ezért ajánlja az isztambuli egyezmény, hogy az oktatási rendszeren keresztül olyan értékeket közvetítsenek, mint a nők és a férfiak közötti egyenlőség, a sztereotípiamentes nemi szerepek, a kölcsönös tisztelet, az erőszakmentes konfliktusmegoldás a személyközi kapcsolatokban, a nőkkel szembeni nemi alapú erőszakra való odafigyelés, a fellépés ezekkel szemben, és a személyi sérthetetlenséghez való jog (14-es cikk). Azzal, hogy a gyermekeknek megtanítjuk ezeket az értékeket, segítünk nekik abban, hogy másokat tisztelő és demokratikus polgárokká váljanak. Ez nem befolyásolja sem a szexuális irányultságukat, sem a nemi identitásukat.

■ Az Egyezmény megalkotói a nők elleni erőszak megelőzésében fontos szempontnak tekintik a fentieket, hiszen az attitűdök, a meggyőződések és a viselkedésminták már élet korai szakaszában kialakulnak. Ha a fenti értékeket közvetítjük a hivatalos és nem hivatalos oktatás keretei közt, nagyban elősegíthetjük azt a közvélekedést, hogy a nők elleni erőszak elfogadhatatlan. A 14-es cikk maximális rugalmasságot biztosít a részes államok számára, mivel a döntést, hogy mindezt mikor és hogyan tanítják a gyermekeknek, a saját hatáskörükben hagyja.

■ A nemi sztereotípiák felszámolása nem egyenlő az összes hagyomány és szokás megsemmisítésével. A szokások vagy meggyőződések generációról generációra történő továbbadása identitásunk kialakításának fontos eleme. Néhány szokás és tradíció azonban káros a nőkre és lányokra, és erőszaknak teheti ki őket. Ezért a cél az, hogy leépítsünk minden olyan, nőkkel és férfiakkal kapcsolatos sztereotípiát, amelyek indokolhatják ezeket az ártalmas hagyományokat. Ez a nők és lányok családon belüli biztonságának garantálásáról szól, nem arról, hogy „a fiúknak lány módjára kéne öltözniük vagy játszaniuk” és fordítva.

HOGYAN NYILATKOZIK AZ ISZTAMBULI EGYEZMÉNY A SZEXUÁLIS IRÁNYULTSÁGOT ÉS A NEMI IDENTITÁST ILLETŐ PROBLÉMÁKRÓL?

■ Az Isztambuli Egyezmény nem állít fel új követelményeket a nemi identitással és a szexuális irányultsággal kapcsolatban, beleértve az azonos neműek házasságát is.

■ A nemi identitáson vagy a szexuális irányultságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét jogi kötelezettségek biztosítják, ezek pedig olyan jogi aktusokon alapulnak, mint elsősorban az Emberi Jogok Európai Egyezménye (14-es cikk: a hátrányos megkülönböztetés tilalma, 12-es jegyzőkönyv) és az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjoga (lásd Oliari kontra Olaszország, 2015., Ratzenböck and Seydl kontra Ausztria, 2017.), valamint az *Európa Tanács Miniszteri Bizottságának CM/Rec(2010)5. sz. Ajánlása a tagállamok felé a szexuális irányultság, illetve nemi identitás alapján történő diszkrimináció leküzdését célzó intézkedésekről*.

■ Az Isztambuli Egyezmény sokféle szempont alapján tiltja diszkriminációt, így a nemi identitás és a szexuális irányultság alapján (4-es cikk, 3. bekezdés). Ennek az a célja, hogy az erőszak minden áldozata védelemben és támogatásban részesüljön, akármilyen tulajdonságok is jellemzik őket. Az egyezmény nemi identitáson alapuló diszkrimináció kizárására vonatkozó intézkedéseinek az alkalmazása például biztosíthatja, hogy a transznemű személyeket nemi identitásuk ne akadályozza meg abban, hogy támogatást és védelmet kapjanak kapcsolati erőszak, szexuális bántalmazás, nemi erőszak vagy kényszerházasság esetén. Ugyanez vonatkozik az azonos nemű kapcsolatban élő nőkre, tehát minden nőnek, beleértve a leszbikusokat, biszexuálisokat és a transznemű nőket, lehetősége van igénybe venni például a menedékházakat, és

joga van az erőszak nélküli élethez. Ebbe beletartozhatnak azok a meleg férfiak, akik kapcsolati erőszak áldozatává válnak.

IDEJE VÉGET VETNI AZ ISZTAMBULI EGYEZMÉNNYEL KAPCSOLATOS SPEKULÁCIÓNAK ÉS FÉLRETÁJÉKOZTATÁSNAK

■ Az isztambuli Egyezménynek nincs semmiféle sorok közötti jelentése vagy „titkos célja.” Az Isztambuli egyezmény hosszú tárgyalások eredménye, amelyek nyomán végül az Európai Tanács valamennyi tagállama konszenzus útján elfogadta. Bevált szakpolitikákon és jogszabályokon alapul, melyek a tagállamok szintjén pozitív eredményeket hoztak.

■ Az 1-es cikk világosan megfogalmazza a célt: a nők védelme az erőszak minden formájával szemben, valamint a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak megelőzése, üldözése és megszüntetése. Ennek során az alapvető okkal, vagyis a nők és férfiak közötti egyenlőtlenséggel foglalkozunk, ami a társadalmainkat jellemzi. Ezért tartalmaz az egyezmény számos olyan intézkedést, amely a nők férfiakkal szembeni alsóbbrendűségéről szóló nézetek ellen lép fel, és azon férfi-női szerepek és magatartásminták ellen, amelyek szerint a nőknek és férfiaknak a köz- és magánéletben viselkedniük kellene.

■ Ebből a szempontból az isztambuli Egyezmény nem erőltet olyan programot, ami „veszélyeztetné” a társadalom szövetét és értékeit. Nem kényszerít sem a nőkre, sem a férfiakra semmiféle élethelyzet-választást. Az egyezmény senkire nem kényszerít rá egy bizonyos életstílust, azokra sem, akik szülők vagy gondviselők kívánnak lenni, és azokra sem, akik a karrierjükben akarnak kiteljesedni. Azonban ellenszegül az olyan próbálkozásoknak, mint:

- ▶ a nők és férfiak tradicionális szerepekre történő korlátozása, behatárolva ezzel a személyes, képzési és szakmai és professzionális fejlődés lehetőségét és az élet által kínált lehetőségeket általánosságban véve;
- ▶ a patriarchátusnak, a férfiak nők feletti, történelmi hatalmi viszonyainak, valamint a nemek közti egyenlőség megvalósítását akadályozó szexista hozzáállásnak az igazolása és támogatása;
- ▶ annak az ellenzése, hogy a nőknek joguk van az erőszakmentes élethez.

AZ ISZTAMBULI EGYEZMÉNY RÉSZESÉVÉ VÁLNI: EGYÜTT A NŐK ELLENI ERŐSZAK MEGSZÜNTETÉSÉÉRT

■ Az Isztambuli egyezmény már most Európa-szerte pozitív hatással van a nők életére. Arra kéri a kormányokat, hogy segítség a nők elleni erőszak megelőzését, védjék meg és támogassák az áldozatokat és büntessék meg az elkövetőket egy mindenre kiterjedő erőfeszítés keretében, hogy megszüntessék a nők elleni erőszakot, ezáltal visszaállítva a női áldozatok méltóságát; ez olyan érték, ami az Emberi jogok európai egyezménye szerint alapvető fontosságú (Y.Y. v. Törökország, 2015.); továbbá a nők alapjogainak biztosítását ne jótékonykodás legyen, hanem az állami politika egyik sarkalatos célja.

■ Az Isztambuli Egyezmény a törvényhozásban fontos változásokat indított el és váltott ki, új és jobb szolgáltatásokat hozott létre az áldozatok javára, erőforrásokat juttatott a számukra, és felerősítette a képzéseket. Néhány konkrét példa azokból az országokból, amelyek alkalmazzák az Egyezményt: a zaklatás és a szexuális bántalmazás újradefiniálása a jogszabályokban; a nemi erőszak meghatározásának megváltoztatása, a beleegyezés hiánya alapján, a kényszerítés bizonyítása helyett; „összehangolt közösségi válaszok” megalkotása, ahol a szakemberek, akikhez az áldozatok fordultak, egy multidiszciplináris csapatnak jelentik az eseteket a további támogatás biztosítására; 0-24 órás segélyvonalak felállítása, hogy a nőket a hozzájuk legközelebb eső tanácsadó szolgálathoz irányítsák; közpénzből fenntartott menedékházak létesítése ott, ahol erre korábban nem volt lehetőség; a nők elleni erőszak mint tantárgy bevezetése különböző egyetemi tananyagokba (jogi, orvosi, ápolói, pszichológiai, társadalomtudományi stb.); külön tanfolyamok bírók, ügyészek és ügyvédek számára, hogy a nők számára megkönnyítsék a jogvédelem és a jogorvoslat igénybe vételét.

■ Még általánosabban, az Isztambuli Egyezmény lendületet adott a nők és lányok ellen irányuló erőszakkal kapcsolatos szakpolitikák, szolgáltatások és közbeszéd javításához, illetve a nők és lányok támogatásához és felhatalmazásához. Számos, különböző területeken (bűnüldözés, közösségi szolgáltatások, tanácsadás és támogató szolgáltatás stb.) tevékenykedő szakember munkáját könnyítette meg ez az új lendület, akik ma már jobban odafigyelnek az egész kérdéskörre. Valós okok sürgetik a cselekvést. A nők elleni erőszak megszüntetése olyan cél legyen, amely mindannyiunkat egyesít.

Az Európa Tanács Isztambuli Egyezménye a nők elleni és a családon belüli erőszak megelőzéséről és felszámolásáról: az erőszak megelőzéséért, az áldozatok védelméért és az elkövetők elleni büntetőeljárásért, az emberi jogok súlyos megsértése elleni küzdelem érdekében.

www.coe.int/conventionviolence
conventionviolence@coe.int

www.coe.int

Az Európa Tanács a földrész vezető emberi jogi szervezete. 47 tagállama van, köztük az Európai Unió mind a 28 tagországa. Az Európa Tanács valamennyi tagállama aláírt az európai emberi jogi konvenciót, azt az egyezményt, melynek célja az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megvédése. Az Egyezmény végrehajtását a tagországokban az Emberi Jogok Európai Bírósága felügyeli.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

HUN